

David Walliams s-a născut la Merton, o suburbie a Londrei, pe 20 august 1971. Este actor, umorist, prezentator al unor emisiuni de televiziune și autor de cărți pentru copii. A studiat la Reigate Grammar School și la Universitatea din Bristol și a fost membru al National Youth Theatre, unde l-a întâlnit pe Matt Lucas, alături de care a scris celebrul show de radio și televiziune *Little Britain*, în care a și interpretat un rol.

În 2008 și 2009, publică primele sale cărți pentru copii, ilustrate de Quentin Blake, *The Boy in the Dress* și *Mr Stink*. Pentru următoarele romane, *Billionaire Boy* (*Băiatul miliardar*) și *Gangsta Granny* (*Bunicuța hoțomană*), a colaborat cu reputatul ilustrator Tony Ross. Romanul *Ratburger*, apărut în 2012, a fost declarat cartea anului la National Book Awards.

David Walliams este recunoscut pentru implicarea sa activă în acțiuni de caritate.

DAVID WALLIAMS | Domnul Sconcs

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Lavinia Braniste

ARTHUR

Mulțumiri

Încă o dată, Quentin Blake mi-a făcut onoarea de a-mi înfrumuseța cartea cu sublimele sale ilustrații și-i sunt extrem de recunoscător. Încă nu-mi vine să cred că am colaborat, fiindcă el e o legendă. De asemenea, aş vrea să le mulțumesc lui Mario Santos și lui Ann-Janine Murtagh de la HarperCollins, pentru încrederea pe care au avut-o din nou în mine. Nick Lake, editorul meu, merită să-i mulțumesc din tot sufletul pentru că m-a făcut să lucrez din răsputeri și m-a scos la ceai și prăjituri. Redactorul, Alex Antscherl, graficianul de copertă, James Annal, și tehnoredactorul, Elorine Grant, au făcut fiecare o treabă minunată în acest proiect. De asemenea, le mulțumesc tuturor celor de la HarperCollins care muncesc cu determinare pentru a promova și a distribui cartea, în special lui Sam White. Agentul meu literar, Paul Stevens, de la Independent, e și el un om foarte de treabă și s-a descurcat de minune cu toate chestiunile contractuale importante pe care creierul meu nu le poate procesa.

La final, aş vrea să le mulțumesc tuturor celor care mi-au scris – mai ales copiilor – să-mi spună că le-a plăcut prima

mea carte, *The Boy in the Dress* (*Băiatul în rochie*). E foarte emoționant să vezi că cineva își face timp să scrie o scrișoare, iar asta m-a încurajat enorm în timp ce lucram la *Domnul Sconcs*. Sper să nu-i dezamăgesc.

1

Frecăți cu podul palmei

Domnul Sconcs puțea. Și de asemenea duhnea. Și dacă ar fi corect să spunem că duhorea, ei bine, să știi că și duhorea. Era cel mai soios și puturos răpănos care existase vreodată.

Duharea este cel mai îngrozitor miros. Duharea e mai rea decât putoarea. Și putoarea e mai rea decât miroslul de canalizare. Și o canalizare pute mai rău decât o latrină. Și o adiere dinspre o latrină e de ajuns ca să-ți mute nasul.

Nu era vina domnului Sconcs că puțea. La urma urmei, era un vagabond. N-avea casă, deci n-avea niciodată ocazia să facă baie, aşa, ca mine și catherine. După un timp, miroslul a devenit tot mai îngrozitor și mai îngrozitor. Iată o poză cu domnul Sconcs.

E chiar dichisit, cu papion și sacou de stofă, nu-i aşa? Dar nu vă lăsați păcăliți. Ar putea fi una dintre cărțile acelea în care frecați pagina cu podul palmei, ca să puteți mirosi, dar ar mirosi atât de rău, încât ar trebui să-aruncați carteia la coș. Si să-ngrăpați coșul. Foarte, foarte adânc.

Lângă el e cătelușa lui mică și neagră, Ducesa. Ducesa nu era de rasă, era și ea acolo, o cătelușă. Si ea mirosea urât, dar nu aşa de tare ca domnul Sconcs. Nimic pe lumea asta nu mirosea aşa de rău ca el. În afară de barba lui. Barba îi era plină de resturi vechi de ouă și cârnați și brânză care-i căzuseră din gură cu mulți ani în urmă. Nu fusese spălată niciodată, aşa c-avea duhoarea ei specială, chiar mai puternică decât cea principală.

Domnul Sconcs a apărut pur și simplu în oraș într-o dimineață și s-a instalat pe o bancă veche de lemn. Nimeni nu știa de unde venea sau încotro se îndrepta. Majoritatea localnicilor erau drăguți cu el. Uneori îi aruncau la picioare câteva monede și apoi își luau tălpășița cu ochii lăcrimând. Dar nimeni nu era cu adevărat prietenos. Nimeni nu se oprea să stea de vorbă.

Cel puțin nu până în ziua în care o fetiță și-a luat inima în dinți și i-a vorbit... și aici începe și povestea noastră.

— Bună ziua, a zis fata, cu vocea tremurând un pic de emoție.

O chema Chloe. Avea doar doisprezece ani și nu mai vorbise niciodată cu un vagabond. Mama îi interzise să

stea de vorbă cu „astfel de arătări“. Nu o lăsa nici măcar să stea de vorbă cu copiii din cartierul cu locuințe sociale. Dar Chloe nu credea despre domnul Sconcs că este o arătare. Ei i se părea un om cu o poveste foarte interesantă, iar lui Chloe cel mai mult pe lume îi plăcea poveștile.

În fiecare zi, în mașina părinților, în drum spre luxoasa ei școală particulară, trecea pe lângă el și câinele lui. Fie că strălucea soarele, fie că ningea, el era mereu pe aceeași bancă, cu cățelul la picioare. În timp ce se desfăta pe bancă de piele a mașinii, împreună cu otrava de soră-sa, Annabelle, mai mică decât ea, Chloe se uita pe geam și se gândeau.

Milioane de gânduri și întrebări nu-i dădeau pace. Cine era omul acela? De ce trăia pe străzi? Avusese vreodată o casă? Cu ce-și hrănea câinele? Avea prieteni sau rude? Dacă da, oare știau că e vagabond?

Unde mergea de Crăciun? Dacă cineva ar fi vrut să-i trimite o scrisoare, ce adresă punea pe plic? „Banca aceea, știți care... cum dai colțul după stația de autobuz“? Când făcuse baie ultima oară? Si oare chiar aşa îl chema, domnul Sconcs?

Chloe era o fetiță căreia îi plăcea să fie singură cu gândurile ei. Adesea stătea în pat și inventa povești despre domnul Sconcs. Cum stătea aşa, singură în camera ei, îi treceau prin minte tot felul de povești fantastice. Poate că domnul Sconcs era un erou bătrân, un fost marinăru care

câștigase o sumedenie de medalii pentru curajul său, dar îi fusese imposibil să se adapteze vieții pe uscat. Sau poate că era un tenor cunoscut în lumea întreagă, dar într-o seară, după ce a cântat nota cea mai înaltă dintr-o arie interpretată la Royal Opera House din Londra, și-a pierdut vocea și n-a mai putut cânta niciodată. Sau poate că de fapt era un agent secret rus care-și găsise o deghidare elaborată de vagabond și spiona oamenii din oraș.

Chloe nu știa nimic despre domnul Sconcs. Dar de un lucru a fost sigură în acea zi, când s-a oprit să vorbească pentru prima dată cu el: părea să aibă *mult* mai mare nevoie de bancnota ei de cinci lire decât avea ea.

Părea, de asemenea, însingurat – nu doar singur, ci însingurat în suflet. Iar asta o întrista pe Chloe. Știa prea bine cum e să te simți însingurat. La școală nu-i plăcea prea mult. Mama insistase ca gimnaziul să-l facă la o școală pretențioasă de fete, iar ea nu-și făcuse acolo nicio prietenă. Lui Chloe nu-i plăcea prea mult nici să stea pe-acasă. Oriunde s-ar fi aflat, simțea că locul ei nu prea e acolo.

Colac peste pupăză, se întâmpla să fie și acea perioadă a anului care-i plăcea lui Chloe cel mai puțin: Crăciunul. Se presupune că toată lumea adoră Crăciunul, mai ales copiii. Dar Chloe îl detesta. Detesta beteala, detesta pocnitorile, detesta colindele, detesta să se uite la discursul Reginei, detesta plăcinta cu carne, faptul că nu ningea niciodată aşa cum ar fi trebuit, detesta să stea împreună cu

familia ei la o cină extrem de lungă și, mai presus de toate, detesta felul în care trebuia să se prefacă fericită doar pentru că era 25 decembrie.

— Pot să te ajut cu ceva, domniță? a întrebat domnul Sconcs.

Avea o voce surprinzătoare de elegantă. Cum nimeni nu se mai oprișe vreodată să stea de vorbă cu el, s-a uitat oarecum suspicios la fetița mică și dolofană din fața lui. Chloe a simțit dintr-odată un fior de teamă. La urma urmei, poate că nu fusese o idee aşa de bună să stea de vorbă cu vagabondul ăla bătrân. Pregătise momentul săptămâni la rând, chiar luni. Si în mintea ei nu se desfășurase deloc aşa.

Pentru ca totul să meargă și mai prost, Chloe s-a văzut nevoită să nu mai respire pe nas. Miroslul începuse să-o doboare. Părea să aibă o viață proprie și i se strecuă în sus, prin nări, și simțea apoi cum îi arde gâtul.

— Äää, păi... îmi cer scuze că vă deranjez...

— Da? a zis domnul Sconcs, un pic nerăbdător.

Chloe a rămas surprinsă. Unde se grăbea aşa? El oricum stătea tot *timpul* pe banca lui. Nu era ca și cum dintr-odată ar fi avut nevoie să plece în altă parte.

Ducesa a început să latre la ea. Lui Chloe i s-a făcut și mai frică. Domnul Sconcs și-a dat seama, aşa că a tras călușa de lesă (un capăt de sfoară veche), pentru a o liniști.

— Păi, a continuat Chloe tulburată, mi-a trimis mătușica cinci lire să-mi iau un cadou de Crăciun. Dar eu de fapt nu am nevoie de nimic, aşa că m-am gândit să vă dau banii dumneavoastră.

Domnul Sconcs a zâmbit. Chloe a zâmbit și ea. Pentru o clipă a părut că avea să accepte darul fetei, dar apoi și-a coborât privirea.

— Mulțumesc, a spus el. O bunătate de neimaginat, dar nu pot să iau banii, îmi pare rău.

Chloe era nedumerită.

— Și de ce nu, mă rog?

— Ești doar o copilă. Cinci lire? E mult, mult prea generos.

— Eu credeam că...

— Ești amabilă, dar mă tem că nu pot să accept. Ia spune-mi, câți ani ai, domniță? Zece?

— DOISPREZECE! a strigat Chloe.

Era un pic cam scundă pentru vîrstă ei, dar îi plăcea să creadă că era mai mare în multe alte feluri.

— Am doisprezece ani. Fac treisprezece pe nouă ianuarie!

— Îmi cer scuze. Ai doisprezece ani. Aproape treisprezece. Du-te și cumpără-ți un disc din acela nou cu muzică. Nu te îngriji tu de un vagabond bătrân ca mine.

A zâmbit. Iar când a zâmbit i s-au luminat ochii.

— Dacă nu sunt prea nepoliticoasă, a zis Chloe, pot să vă întreb ceva?

— Da, sigur că poți.

— Păi, mi-ar plăcea foarte mult să știu de ce locuiți pe o bancă, și nu într-o casă, aşa, ca mine?

Domnul Sconcs s-a foit ușor, părând neliniștit.

— E o poveste lungă, draga mea, i-a răspuns el. Poate c-o să-ți spun într-o altă zi.

Chloe era dezamăgită. Nu era sigură că va mai exista o altă zi. Dacă mama ei afla fie și numai că îndrăznea să stea de vorbă cu omul ăsta, darămite și de banii oferiți, și-ar fi ieșit din minți.

— Atunci... îmi pare rău că v-am deranjat, a spus Chloe. Vă doresc o zi minunată.

— Și, în timp ce pronunța cuvintele, a început să se simtă jenată. Ce lucru stupid s-a trezit să spună! Cum ar fi putut el să aibă o zi minunată? Era un vagabond bătrân și